

International Science Group

ISG-KONF.COM

XIX
INTERNATIONAL SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE "MODERN PROBLEMS IN SCIENCE"

Vancouver, Canada
May 17 - 20, 2022

ISBN 979-8-88680-827-8

DOI 10.46299/ISG.2022.1.19

MODERN PROBLEMS IN SCIENCE

Proceedings of the XIX International Scientific and Practical Conference

Vancouver, Canada
May 17 – 20, 2022

UDC 01.1

The XIX International Scientific and Practical Conference «Modern problems in science», May 17 – 20, 2022, Vancouver, Canada. 918 p.

ISBN – 979-8-88680-827-8
DOI – 10.46299/ISG.2022.1.19

EDITORIAL BOARD

Pluzhnik Elena	Professor of the Department of Criminal Law and Criminology Odessa State University of Internal Affairs Candidate of Law, Associate Professor
Liubchych Anna	Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development National Academy of Law Sciences of Ukraine, Kharkiv, Ukraine, Scientific secretary of Institute
Liudmyla Polyvana	Department of Accounting and Auditing Kharkiv National Technical University of Agriculture named after Petr Vasilenko, Ukraine
Mushenyk Iryna	Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of Mathematical Disciplines, Informatics and Modeling. Podolsk State Agrarian Technical University
Oleksandra Kovalevska	Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs Dnipro, Ukraine
Prudka Liudmyla	Odessa State University of Internal Affairs, Associate Professor of Criminology and Psychology Department
Slabkyi Hennadii	Doctor of Medical Sciences, Head of the Department of Health Sciences, Uzhhorod National University.
Marchenko Dmytro	PhD, Associate Professor, Lecturer, Deputy Dean on Academic Affairs Faculty of Engineering and Energy
Harchenko Roman	Candidate of Technical Sciences, specialty 05.22.20 - operation and repair of vehicles.
Belei Svitlana	Ph.D., Associate Professor, Department of Economics and Security of Enterprise
Lidiya Parashchuk	PhD in specialty 05.17.11 "Technology of refractory non-metallic materials"
Kanyovska Lyudmila Volodymyrivna	Associate Professor of the Department of Internal Medicine
Levon Mariia	Candidate of Medical Sciences, Associate Professor, Scientific direction - morphology of the human digestive system
Hubal Halyna Mykolaivna	Ph.D. in Physical and Mathematical Sciences, Associate Professor

ЕВОЛЮЦІЯ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ НА ПРИКЛАДІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Столбецька Світлана Борисівна
асистент кафедри романо-германської філології та перекладу
Білоцерківський національний аграрний університет, м. Біла Церква, Україна

Навчання іноземних мов налічує багато тисячоліть. Адже у процесі розвитку світової цивілізації безсумнівно виникали контакти між людьми, що говорили різними мовами. До вивчення іноземної мови ймовірно спонукали комерційні, політичні, соціальні, дипломатичні, військові, релігійні та інші мотиви. Відомо, що вперше іноземну мову в навчальному закладі, де був учитель та учні, почали вивчати ще з 3000 року до нашої ери, відразу після винайдення клинопису шумерами. Аккади, семітський народ, що мешкав у центральній Месопотамії й завоював шумерів у 2350 році до нашої ери, згодом почав вивчати шумерську мову.

Починаючи з часів Відродження на зміну латинській мові прийшли такі національні мови, як французька, італійська, іспанська, англійська, німецька та інші. Це призвело до значних змін у дидактиці. Латинська мова перейшла з розряду живих мов до розряду мертвих й стала викладатися не для практичних цілей, а як "гімнастика для розуму", оскільки не була більше розмовною мовою.

Відтоді як національні мови почали вивчатися як іноземні, цілком природно, стали використовуватися моделі, найбільш близькі людям. Свого часу для вивчення латини використовувався граматико-перекладний метод. Ця методика, яка в наш час називається "традиційною методикою", найчастіше використовувалася для вивчення сучасних іноземних мов. При навчанні граматики використовували дедукцію та тематичні вправи на переклад (у більшості випадків письмовий).

Розглянемо процес удосконалення викладання іноземної мови на прикладі французької мови. В XVI столітті (в 1530 році) з'явилася перша граматика французької мови. Це був потужний граматичний трактат під редакцією Пальсграва "L'Eclarissement de la langue françoyse" і призначалася для вивчення французької мови як іноземної в Англії. Перевага надавалася навчанню за допомогою граматичних правил.

Починаючи з XVIII століття вводяться перекладні методи. Граматико-перекладний метод не передбачав вивчення фонетики, а лексика розглядалася лише як ілюстрація до правил граматики. Паралельно використовувався текстуально-перекладний метод, в центрі уваги якого перебувала лексика, а граматика була другорядною, як коментар до тексту.

З XIX до початку, а подекуди навіть до 50-х років XX століття, поєднання граматичних правил та перекладу, тобто «граматико-перекладного» та «текстуально-перекладного» методів, набуло найбільшого розповсюдження. Це був практично єдиний метод, за допомогою якого навчали всіх. Перевага надавалася

володінню граматикою та словником. Тобто, спочатку висвітлювалися граматичні теми, а потім під них підбиралися тексти, які учні спочатку перекладали з іноземної мови на рідну, а потім навпаки. Часто ці тексти були штучно створеними. В них приділялася особлива увага не змісту, а формі. Вивчення мов часто базувалося на вивченні літературних текстів, єдиних документів, які були у розпорядженні. Тому не дивно, що «Bon Usage» (літературна норма) Гревіса набула широкої популярності з моменту першого видання (1936) і використовувалася як довідник з лінгвістичних норм.

Граматико-перекладний метод в модифікованому вигляді також використовується в наші дні, особливо в університетах. Він дозволяє якісно засвоїти граматику, проте створює передумови для виникнення так званого «мовного бар'єра».

В кінці XIX століття спочатку в Німеччині, а потім у Франції з'явився прямий метод. Основна мета цього методу - навчити використовувати мову для спілкування. Більше уваги стали приділяти усній мові, а не письму. Граматика в основному розглядалася як зайвина при вивченні живої розмовної мови й пропонувалося сприймати її інтуїтивно, з контексту. Рекомендувалося сприймати текст безпосередньо, а не через переклад. Ось чому викладачі, що використовували прямий метод, мали демонструвати більше конкретних предметів або зображень, щоб учні могли відчувати значення нових слів, не вдаючись до перекладу. Саме такими були основні принципи офіційної освіти Франції початку XX століття. Вони стосувались освітніх програм середньої освіти та середньої спеціальної освіти.

Після Першої світової війни прямий метод, який набув значного резонансу серед викладачів іноземної мови, почав відступати. Він вимагав від викладачів вільного володіння мовою, яку вони викладали, що траплялося досить рідко в ті часи. Старі звички швидко взяли верх і на практиці використовувався так званий змішаний метод (напівтрадиційний, напівпрямий).

Починаючи з часів другої світової війни, англійська мова поступово набуває значення універсального засобу міжнародного спілкування. Швидкий розвиток засобів комунікації та розвиток туризму приводить до зростання необхідності знання іноземних мов. Період з 1958 до 1975 (а подекуди до 1980) характеризується приходом аудіовізуального методу вивчення мов. Він зберігає всі основні принципи прямого методу, але основними способами засвоєння матеріалу стає імітація, заучування напам'ять та утворення фраз за аналогією. Замість викладання літературної мови нормою стало викладання французької стандартної мови. Літературні тексти стали вважатися занадто далекими від мови повсякденного вжитку. Іноді художні тексти все ж використовувалися, але на II та III рівнях, тобто тоді, коли студент уже міг оцінити їх значущість. На I рівні вивчалася «нейтральна» французька мова, «passe-partout», яка допомагала в процесі спілкування. Почали розроблятися також нові методики викладання іноземних мов. Зокрема, такі методи вивчення французької мови, як Le Français Actuel, Voix et Images de France, De Vive Voix для дорослих та Bonjour Line, Frère Jacques - для дітей. Для викладання

французької мови, як іноземної, розроблено метод СГАВ (структурно-глобальний аудіовізуальний). Завдяки новим технологіям того часу (магнітофон та діаскоп), перший курс, розроблений по методиці СГАВ, з'явився в 1962 році. Цей педагогічний комплекс мав назву Voix et Images de France. Його принципи поступово розповсюдилися на інші іноземні мови: англійську, німецьку, іспанську, російську, італійську, китайську, японську тощо. Пройшло досить часу, щоб переконатися, що завдяки методу СГАВ, французька як іноземна мова справді стала в авангарді сучасних методів викладання іноземних мов. Метод СГАВ зберігає принципи прямого методу, де пріоритетом є усна мова та вимова, використовуються ситуації з повсякденного життя з послідовною ілюстрацією зображень, особлива увага приділяється змісту тощо. Однак, тоді як в прямому методі вибір змісту навчання віддається на ініціативу та інтуїцію, при викладанні мови методом СГАВ вибір лексики та граматики спирається на результати засвоєння початкового рівня (Français fondamental).

В 1976 році з'являється метод Рівень-поріг (Un Niveau-seuil), призначений для вивчення французької як іноземної мови дорослими. Вибір змісту для навчання спирається на "мовний акт" або "мовленнєві функції" (попросити когось зробити щось тощо), й починається з аналізу мовленнєвих потреб студентів. Тоді ж були закладені основи методу, що називається сьогодні комунікативним та користується великою популярністю. Комунікативні методи пропонують студенту різнопланову мову, наближену до реального процесу спілкування. Спостерігається рух від легкого до важкого, від простого до складного. Використовуються оригінальні матеріали, складні фрази, що дає можливість студентові усвідомити все багатство та різноманітність мови. Студенти набувають комунікативної компетенції, тобто здатності користуватися мовою залежно від ситуації.

Отже, навчання іноземних мов чимось схоже на рух маятника, що хитається від одного методу та підходу до іншого, від зосередження на граматиці, як у граматико-перекладному методі, до зосередження на вільному володінні мовою, як при комунікативному підході. Таким чином, сучасні викладачі мають щедрий вибір методів викладання іноземної мови, що дає змогу їх комбінувати. Йдеться про застосовування еклектики у виборі матеріалів та способів проведення занять, у виборі педагогічної тактики, про відмову від закритої, обмеженої системи, про максимальну методологічну диверсифікацію, прагматизм та врахування умов навчального процесу, здатність компонувати різні методики в одному занятті.

Список літератури:

1. Germain Claude, « Trois mille ans avant notre ère...» dans Cahiers pédagogiques N 360, 1998, p. 9 - 11.

2. Capdeville Jeanine, «Les courants méthodologiques» dans Cahiers pédagogiques, Cahiers pédagogiques N 360, 1998, p.11-12.

3. Germain Claud. Evolution de l Enseignement des langues: 5000 ans de histoire. Paris: CLE international, 1993, 351 pages.